

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) lütuf ve keremiyle, bizleri İslâm dinine mensup kılmış, Bizi İslâm diniyle bizi ve kâinatın efendisi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) ile bizi şereflendirmiştir.

Bu sohbette sizlere İslâm din ve aile hayatındaki düzen hakkında bazı bilgiler olmak üzere iki temel konu ile alâkalı bilgiler aktarmaya çalışacağım.

Dinler, semavî dinler ve semavî olmayan dinler olmak üzere iki kısımdır. Semavî dinler demek; Allah (c.c) tarafından vahyedilip, peygamberler vasıtasıyla halka, millete bildirilen din demektir. Semavî olmayan dinler ise, insanlar tarafından uydurulan bir çeşit hurafe ve bâtil din demektir.

Meselâ, ateşperestlik, putperestlik, ineğe tapmak vs. gibi. Bu semavî olmayan dinlerin aslı da, kökü de, inancı da bâtil olup, bu dinlere inanan insanlar “kâfirdir”.

Semavî dinlerin haddi zatında hepsi “tevhid” akidesine bağlıdır. Bütün semavi dinler, “amentü” de, yani îmanın altı rûknünde eşittirler, arada fark yoktur.

Ancak “İslâm” dininin gelmesiyle, diğer dinlerin hükmü kalkmıştır. Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.v) dünyaya şeref vermesiyle, ancak ona bağlı olanlar mutlu olup, cennete gidebilir, diğerleri ise bâtildadırlar.

Çünkü diğer dinlerin hükmü Kur'ân-ı Kerimin nâzil olmasıyla kaldırılmıştır. Ayrıca Tevrat ve İncil Allah tarafından ilk indirildiği gibi kalmamış, tahrif edilmiştir.

Meselâ, Yahudiler inancına “Üzeyir”, hâşâ Allah'ın (c.c) oğlu düşüncesi, Hıristiyanlarda ise üç teslis inancı; hâşâ Allah (c.c), Hz. Meryem ve oğul Hz. İsa inancı yerleştirilerek “muharref” olmuş ve ilk indirildiği halini kaybetmiştir.

Kaybetmemiş olsaydı bile Hz. Muhammed (s.a.v) geldikten sora bütün insanların O'na îman etmeleri, tâbi olmaları mecburi olacaktır. Aksi takdirde mü'min sayılmayacak ve cennete giremeyeceklerdi.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîminde;

“Kim, İslâm dininden başka bir din ararsa, ondan kabul edilmeyecek ve ahirette zararlı çıkıp cehenneme gidecektir.” (*Ali İmran, 85*)

Demek ki, bugün geçerli olan tek din “İslâm” dinidir.

Yine Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) hitaben;

“Sen de ki; Ey insanlar! Ben Allah tarafından hepimize gönderilmiş bir peygamberim” buyurmuştur. (*Sebe, 28*)

Diğer peygamberler, belli bir kavme, belli bir cemaate ve zümreye gönderilmişken, Server-i Kâinat Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) Efendimiz bütün ins, cin ve meleklerle gönderilmiştir. Dolayısıyla, mademki bütün kâinata peygamber olarak gönderilmiştir, o halde herkesin ona iman etmeleri zorunludur.

Bir de muhterem kardeşlerim, İslâm dininin bir özelliği vardır. Biz Müslümanlar, Âdem'den (a.s), Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimiz'e kadar bütün peygamberlere inandık iman ettik "amenna ve saddakna" diyoruz. Ancak Yahudiler, Hz. Muhammed'i (s.a.v) ve Hz. İsa'yı (a.s) kabul etmiyorlar, Hıristiyanlar da Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimiz'i kabul etmiyorlar.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) yine Kur'ân-ı Azimüşşan'ında;

"Peygamber, Rabbinden ne indirildiye ona iman etti, müminler de. Hepsi, Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve Peygamberleri arasında hiçbir ayırım yapmayız, diye peygamberlerine inandılar ve 'İştittik ve itaat ettik, bağışlamayı dileriz, ey Rabbimiz! Dönüş sanadır!' dediler" buyuruyor. (*Bakara, 285*)

Yani biz Elhâmdulillah mü'miniz ve âyette belirtildiği gibi peygamberler arasında ayırım yapmıyoruz ve hepsini kabul ediyoruz. İşte bu yüzden İslâm'ın geçerliliği devam ediyor ve bugün yeryüzünde geçerli tek din İslâm'dır ve bu yüzden İslâm'ın dışında diğer dinler geçerli değildir.

Bugün cennetin anahtarı "La İlahe İllallah, Muhammedür Resûlullah"tır. "La ilahe illallah" derken, "Muhammedür Resûlullah" demeyene cennet haramdır.

Muhterem kardeşlerim!

Kur'ân-ı Kerîm'de, yine Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bir âyeti celilede:

"Allah'ı ve Peygamberini inkâr edenler ve (inanma hususunda) Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırmak isteyip "bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu işte gerçek kâfirler bunlardır ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa:150-151)

Dolayısıyla bugün bazı bilgiler yanlış veriliyor ve şöyle söyleyenler oluyor:

"Efendim bir insan eğer Allah'a (c.c) inanır, kıyameti kabul eder ve Sâlih ameli de olursa, Resûlullah'ı (s.a.v) hiç kabul etmese de cennete gidecektir."

Böyle söyleyenlere inanmayınız, böyle bir şey kesinlikle yoktur. Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir gün sahabilere:

- Ben uyurken iki tane melek geldi, birisi başucumda, diğeri ayakucumda durdu ve biri diğeri dedi ki;

- Bunun bir misali var onu açıklayalım, diğeri de, O uyuyor, anlayamaz dedi. Diğeri gözleri uyusa da kalbi uyanıktır, açıklayalım dedi ve başladı anlatmaya. Bir padişah büyük bir köşk inşa ettirdi. Ve o köşkü, insanların rahat edeceği, arzu edeceği her türlü nimetlerle donattı. Ve bir elçi

görevlendirerek, bütün insanları, padişahın misafiri olarak, o köşkte oturmak üzere davet etti. Padişahın gönderdiği elçinin davetine icabet edip gelen insanlar, o köşkteki nimetlerden, sofralardan istifade edip, köşkte rahat bir hayat sürecek, o davete icabet etmeyen insanlar, bu nimet ve ikramlardan mahrum kalacak”. Bunu anlatan melek diğerine:

- Mademki misali anlatıyoruz, o halde açıklamasını da yapalım ve misalin hakikatini anlatalım dedi. Diğer melek fakat O uyuyor deyince, diğeri O'nun gözleri uyusa da, kalbi uyanık dedi.

- Misaldeki büyük padişah Allah'a (c.c) davet eden elçi Hz. Muhammed'dir (s.a.v). O köşk cennet, o köşkteki nimetler cennet nimetleri, o davete icabet eden insanlar, cennete girecek olanlar ve davete icabet etmeyen insanlar ise cennet nimetinden mahrum olarak, cehenneme gidecek olan insanlardır” dedi. (*Buhari, Mesabihus Sünne, 105*)

Muhterem kardeşlerim, insanlar arasındaki alâmetifarika “Hz. Muhammed Mustafa'dır (s.a.v)”. O'na îman edenler cennete, îman etmeyenler ise cehenneme gidecektir. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, bugün Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v) inanmayan ve O'nu kabul etmeyen, ne kadar sâlih amel işlerse işlesin, ne kadar taat ve ibadet ederse etsin, ne kadar hayr-u hasenat yaparsa yapsın, O'na yaptıklarının karşılığı bu dünyada verilecek, ahirette ise mahrum olacaktır.

Seyyidina Ömer (r.a) bir Şam seferinde, Hıristiyanların inzivaya çekilip riyazet yaptığı bir çilehanede, bir rahip görmüş. Bu rahip yemek yemek, banyo yapmak gibi fiillerden kendisini soyutlamış, büyük bir zorluk ve meşakkat içerisindeyken, Hz. Ömer (r.a) bu rahibi görünce ağlamaya başlamış. Yanındakiler bunun sebebini sorunca Hz. Ömer (r.a): “Allah'ın (c.c) kitabını hatırladım, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) buyuruyor ki;

“Onlar, çalışıp, yoruldukları halde, cehenneme gidecekler” (*Gaşiye, 3-4*)

bu âyet hatırıma geldi ve bu yüzden bu rahibin haline ağladım”, demiş. Bunun için muhterem kardeşlerim, ancak Resûlullah Efendimiz'e (s.a.v) îman edenler cennete gideceklerdir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Medine'ye şeref verdikleri zaman, bazı Yahudi âlimleri Müslüman oldular. Neden? Çünkü değerli kardeşlerim, her gelen peygamber, mutlaka Hz. Muhammed Mustafa'dan (s.a.v) bahsetmiş ve;

- Eğer sizler O'na yetişerseniz, mutlaka O'na îman edin, demiştir.

Ayrıca O'nun adı hem Tevrat'ta, hem Zebur'da hem de İncil'de vardır. İşte Medine'de Müslüman olan bu Yahudi âlimler, kendi çocuklarını tanıdıkları gibi, Hz. Muhammed'i (s.a.v) tanıyorlardı.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de bu hususu şöyle belirtmiştir;

“Îman etmeyen Yahudi âlimler ise, gelen peygamber kendilerinden değil de, Araplardan geldiği için, hasetlerinden îman etmediler. Ancak içlerinde haset duygusu olmayan Yahudi âlimler Müslüman oldular” (*Bakara, 109*)

Muhterem kardeşlerim, sahabe-i kiram, gündüz aslanlar gibi savaşır, geceleyin rahipler gibi ibadet eder yine de taat ve ibadete doymazlardı. Onlar bizim gibi değildi, hep daha fazlasını yapmak isterlerdi.

Bir gün Hz. Ömer (r.a) Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) gelerek:

- Yâ Resûlullah! Yahudilikten Müslümanlığa geçen bazı kardeşlerimizin yaptığı güzel ve hoş şeyler var. Bizler de onların yaptıkları bu güzel şeyleri yapmak istiyoruz, ne buyurursunuz? dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) sahabelerini toplayıp onlara:

- Sizlere ne oldu? Ben sizlere, çok düz, çok doğru, çok parlak ve sizleri cennete götürecek bir din getirdim. Allah'a (c.c) yemin ederim ki, eğer bugün İmran oğlu Musa hayatta olsaydı, bana îman etmekten başka çaresi yoktu. Ve herhangi bir Yahudi ve Hıristiyan benim adımla işittiği halde îman etmezse, cehenneme gidecektir, buyurmuştur.
(Ahmet b. Hambel, Müsned, 14623)

Demek ki, daha evvel, şimdiki gibi bilgi aletleri yoktu. Peygamber Efendimiz (s.a.v) geldiği halde, çok uzaklarda olduğu için Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) adını işitmemiş olan Yahudi ve Hıristiyanlar o zaman kendi hak dinleri üzerine devam etmiş ise onlar cennete gideceklerdi. Çünkü onlar, Peygamberimiz'in (s.a.v) adını işitmemişlerdir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) geldikten sonra geçerli tek din "İslâmiyet" olup, diğer dinlerin hükmü ve geçerliliği kalmamıştır.

Muhterem kardeşlerim, burada Peygamberimiz'in (s.a.v) söylemiş olduğu ve az önce naklettiğimiz bir sözüne dikkatinizi çekmek istiyorum.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

"Eğer bugün İmran oğlu Musa hayatta olsaydı"

Bu sözü derken neden Hz. İsa'dan değil de Hz. Musa'dan bahsetmiştir. Çünkü Hz. İsa (a.s) zaten hayattadır, incek ve İslâm dinine göre amel edecek. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) hadîs-i şeriflerinde buyrulduğu gibi, Hz. İsa (a.s) gelecek ve peygamber olduğu halde kendi dinine göre değil İslâm dinine göre amel edecek. Putları kıracak, hınzırı öldürecek ve İslâm dini haricinde başka bir şeyi kabul etmeyecektir.

Ve O'nun nefesi nasıl ki Müslümanlar için şifa ise, kâfirler için de zehir olacak, nefesi alan bütün kâfirler ölecektir. Hz. İsa (a.s) yeryüzünde kırk sene hâkim kalacak ve evlenip üç tane çocuğu olacaktır. En sonunda Medine-i Münevvere'de vefat edip Hz. Ebû Bekir (r.a) ve Hz. Ömer'in (r.a) yanına defnedilecektir.

Resûlullah (s.a.v) kabri yanında üç tane mezar vardır. Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in (r.a) kabri ve yanında bir de boş mezar vardır. O boş mezar Hz. İsa'ya aittir ve vefat edince oraya defnedilecektir.

Hız. İsa (a.s) geldiği zaman, hiç kimse fakir, işsiz ve aç kalmayacak. Hiç kimse, başka birinden para istemeyeceği gibi, bir kişinin vereceği parayı da hiç kimse kabul etmeyecek ve zenginlik olacak, küçük çocuklar yılan ile oyun oynayacağı gibi, kurt ile keçi yan yana gezecek. Fitne yeryüzünden kalkacak ancak belirli bir süre sonra tekrar fitne başlayacak. İtikadımız budur.

Allah (c.c) bizleri, İslâm dinine bağlı, itikadı sağlam olanlardan eylesin ve İslâm dinini bize nasip ettiği gibi, İslâm ahkâmını yerine getirmeyi de nasip etsin inşallah. İslâm üzere can vermeyi, kabirde de, haşirde de Müslüman olarak dirilmeyi bizlere nasip etsin inşallah.

Muhterem kardeşlerim!

Sizlere birkaç konu daha açıklamak istiyorum. Bayanlara Cuma namazı vacip değildir. Bu bizzat hadîs-i şerifte belirtilmiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v);

“Şu dört sınıf insana Cuma vacip değildir; kadın, çocuk, köle ve hasta olan kişiler” buyurmuştur. (*Ebû Davut*)

Bu hadîs-i şerif, bütün İslâm âleminde, İmam-ı Azam Ebû Hanife'nin mezhebinde, İmam-ı Şafî'nin mezhebinde, İmam Malikî ve İmam Hanbelî mezhebinde de kabul edilmiştir. Hiçbir mezhep buna muhalefet etmemiştir. Dolayısıyla “icmâ” olmuştur.

Bir kadın Cuma namazına giderse, Cuma namazı sahihtir, tıpkı Mekke-i Mükerrreme ve Medine-i Münevvere'de olduğu gibi. Orada yabancı kadınlar hariç bütün kadınlar Cuma namazına gidiyor. Fakat gitmezse de vacip değildir.

Bir diğer mesele, cünüp kimse, hayız ve nifaslı kadın Kur'ân-ı Kerîm okuyamaz. Abdestsiz insan Kur'ân-ı Kerîm'e el sürülemez, ancak ezberden okuyabilir. Fakat cünüp iken, hayız ve nifas durumunda, Kur'ân-ı Kerîm'e el sürülemediği gibi ezberden de okunamaz.

Az önce okuduğumuz hadîs-i şerif, bütün İslâm âlemince ve bütün hak mezhep imamları tarafından kabul edilmiş dolayısıyla icmâ olmuş dedik. Onun için bir kişi kalkıp itiraz etse, onun itirazı kabul değildir.

Bugün İmam-ı Azam denilince, yalnızca İmam-ı Âzam'ın fetvası algılanıyor. Ancak ulemânın büyük çoğunluğu, mezhep imamlarının tamamı İmam-ı Âzam'ın görüşlerine tâbidir.

Bunun için muhterem kardeşlerim, Allah (c.c) bizleri yanlış bilgi edinmekten muhafaza eylesin. Bunu daha önceki sohbetlerimizde belirtmiştik, şimdi yine belirtiyoruz. İmam-ı Âzam Ebû Hanife (k.s) mezhebine mensup kardeşlerimize Ali Fikri Yavuz'un sadeleştirdiği, Ömer Nasuhi Bilmen hocamızın yazdığı “Büyük İslâm İlmihali'ni” tavsiye ediyoruz. Bu ilmihalde hem ibadet, hem akâid hem de tasavvuf ahlâkına ait bilgiler var.

Şafî mezhebine mensup olan kardeşlerimize Şeyh Muhammed Efendinin yazmış olduğu “Tenvir'ul kulub” (Kalpleri nurlandıran) isimli kitabı tavsiye ediyoruz.

Her iki mezhebe mensup olan kardeşlerimize de Ramazan el-Buti'nin yazmış olduğu “Fıkhu's Siyre isimli siyer kitabını, İmam Nevevi'nin “Riyâz'us Sâlihîn” isimli kitabını tavsiye ediyoruz. Bu iki kitabı çok sık okursanız çok iyi olur.

Bir de “Ezkâr” kitabını okumanızı tavsiye ediyoruz. Orada sabah ve akşam hangi dualar okunacağı, yatarken ne okunacağı, kalkarken ne okunacağı ve zikir çeşitleri hep yazıyor. Hatta eski âlimler “Ezkâr” kitabı için, evini sat, yine de “Ezkâr” al buyurmuşlardır.

Muhterem kardeşlerim!

İslâm dininin diğer dinlerden bir farkı da, İslâm dininin, hem din hem de dünya ile ilgili bütün konuları ele almasıdır. Yani, insanın doğumundan ölümüne kadar, hayatı boyunca karışılacağı her merhalede, ihtiyacının tatminini ve teminini sağlayarak, mutlu olmasına vesile olur.

Mâlumunuz, toplum ailelerden mürekkeptir. Aileler de aile bireylerinden meydana gelir ki, onlar genel olarak, anne, baba ve evlattır. Mutlu bir toplumun oluşması, huzurlu bir aileye bağlıdır. Bir ailenin huzurlu olması için neler lazımdır? Biraz bundan bahsetmeye gayret göstereceğim.

Muhterem kardeşlerim, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur’ân-ı Kerîm’in birçok âyetlerinde:

“Bayanlara iyilikle muamele edilmesini” beyan etmiştir. (*Bakara, 228*)

Ayrıca erkeklerin kadınlar üzerinde hakkı olduğu gibi, kadınların da erkekler üzerinde hakkı olduğunu beyan etmiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Arafat dağının eteklerinde, yüz yirmi dört bin sahabeye Veda Hutbesi’nde bu gerçeği şöyle ifade etmiştir:

“Sizden birinizin kadınlar üzerinde hakkı olduğu gibi kadınların da, sizler üzerinde hakkı vardır. Sizin kadınlar üzerindeki hakkınız; sevmediğiniz bir kişiyi evinize almaması, istemediğiniz kişiyi yatağınızda oturtmaması, izniniz olmadan dışarıya çıkmamasıdır. Onların sizler üzerindeki hakkı, yediğinizden yedirmeniz, giydiğinizden giydirmeniz, onlara çirkin söz söylememeniz, ona vurmamanız ve küskün kalmamanızdır.” (*Muhtar’ul Ehadis, 524-525*)

Cenâb-ı Mevlâ’nın (c.c) en sevdiği şey, aile içindeki anlaşma ve huzurdur. Şeytan aleyhillânenin en sevdiği şey de, aile arasına nifak tohumu sokmaktır.

Hatta bir hadîs-i şerifte şöyle anlatılır:

“Büyük şeytan aleyhillâne bir gün tahtını denizin ortasına kurup, bütün askerlerini toplamış ve onlara:

- Gidin yeryüzüne dağılın ve insanlar yoldan çıkarın, diye emretmiş.

Akşamleyin tekrar toplandıklarında, akşama kadar insanoğluna ne gibi kötülükler yaptırdığını tek tek sormuş. Birisi:

- Ben bir insana içki içirdim, deyince,

- Sen çok önemli, büyük bir iş yapmadın, demiş. Diğeri:

- Ben birisine vesvese verip, hırsızlık yaptırdım, demiş. Şeytan ona da:

- Sen önemli bir iş yapmamışsın, demiş.

Böylelikle tek tek hepsine sorup cevaplardan memnun olmayan şeytana, nihayet birisi:

- Ben bir ailenin arasını açtım, boşanmalarına sebep oldum, deyince, çok sevinip:

- Sen benim en yakınım, sevdiğimsin, demiş.

Demek ki, şeytan en çok aile arasında ki huzursuzluktan hoşlanıyor, mademki şeytan da bizim düşmanımızdır, onu sevindirmemeliyiz.

Onun için muhterem kardeşlerim! Erkek, Allah'tan (c.c) korkmalı, kadının hak ve hukukunu korumalı, onu Allah'ın (c.c) bir emaneti olarak görmeli ve Allah'ın (c.c) kelâmıyla, kendisine helâl olduğunu bilmelidir.

Biz kadını nikâhlarken:

“Allah'ın (c.c) emri, Resûlullah'ın (s.a.v) sünnetiyle” diyoruz.

Yani Allah'ın (c.c) emriyle ve kelâmıyla kadın erkeğe helâl oluyor. Ve erkek, kadını hor görmemeli, hakir görmemeli, onu hayat arkadaşı olarak görmeli ve evini bir gül, reyhan bahçesi yapmalıdır.

Kadına gelince, o da Allah'tan (c.c) korkmalı, beyinin kendi üzerindeki hakkının daha fazla olduğunu bilmeli, beyine itaat edip onun emrini dinlemeli, onun izni olmadan dışarı çıkmamalı ve istemediği kişiyi de eve almamalıdır.

Böylece eşler arasında ittifak, birlik ve beraberlik olur ve bundan çocuklar da istifade eder. Anne babaya mûti olup, onlara itaat ederler. Bu çok önemli bir meseledir.

Yalnız bu tek taraflı olmayıp, her iki tarafın da riayet etmesi ile sağlanır. İslâm dininde genel bir kaide vardır. Kişi kendisini karşıdaki insanın yerine koyarsa, kendi hoşuna giden şeyin, karşı tarafa da hoş geleceğini, kendisinin istemediği şeyi, başkasının da istemeyeceğini bilir ve ona göre hareket eder. Sana yapılmasını istemediğin şeyi, sen de başkasına yapmazsan, hiçbir sorun çıkmaz. Karşımızdaki de bir insan, o da bir şeref ve izzet sahibidir. Bunu idrak ettiğimiz vakit, eşler arasında bütün sorunlar da bitecektir.

Bunun için muhterem kardeşlerim! Bunu daima söylüyoruz, bir insan dışarıda ne kadar mutlu, huzurlu olursa olsun, eğer eve geldiği zaman evinde huzurlu değilse, o insan mutlu sayılmaz. Ancak dışarıda bir insan ne kadar sıkıntı çekerse çeksün eve geldiği zaman huzurlu oluyorsa, o insan daima mutlu ve huzurlu sayılır. Bunun için sizlere bazı tavsiyelerde bulunacağım.

Kadın olsun, erkek olsun, euzü besmele çekmeden eve girip çıkmayın. Şeytan aleyhillâne, insan ile birlikte gider. Eğer insan euzü besmele çekerek eve girerse şeytan eve giremeyip kapıda kalır. Besmele çekmeden girilirse, eve şeytan da girip, fitne sokmaya başlar. Eve girerken de,

çıkarken de, ayrılırken de, bileşirken de, kadın olsun erkek olsun eğer birbirlerine selâm verirlerse muhabbet olur.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Allah’a yemin ederim ki; sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de hakiki mânâda iman etmiş olmazsınız, ben birbirinizi sevmenize vesile olacak bir şey söyleyeyim, selâmı aranızda yaygınlaştırınız” buyurmuştur. (*Müslim, 1/74*)

Selâm ilk bakışta az bir şey gibi görünüyor, ancak “selam” Esmâ-ül Hüsna’dan bir isimdir. Allah’ın (c.c) doksan dokuz ismi şerifinden biridir. Selâm vermek, dua etmek demektir.

Yani “Allah (c.c) sana selâmetlik versin, kazadan, beladan muhafaza eylesin” demektir.

Peygamber Efendimiz’in (s.a.v) dört tane kızı vardı. Fatıma, Ümmü Gülsüm, Rukiyye ve Zeynep (r.a). Fatıma (r.a), Hz. Ali (r.a) ile Ümmü Gülsüm ve Rukiye Hz. Osman (r.a) ile Zeynep (r.a) Ebu’l As b. Rebi ile evlenmiştir. Onun teyze çocuğu olur aynı zamanda.

Resûlullah Efendimiz (s.a.v), Zeynep (r.a) ile Ebu’l As’ı evlendirdiğinde, henüz peygamberlik vazifesine ve İslâm’ı tebliğe başlamamıştı.

Peygamberlik kendisine gelip de hicret ettiği zaman, Ebu’l As hicret etmemişti. Zeynep (r.a) ise hicret etmişti. Dolayısıyla, Ebu’l As îman etmeyip, müşriklerle beraber Mekke’de kalmıştı.

Bedir savaşında müşrikler mağlup olunca, Ebu’l As esir düşmüştü. Bedir savaşında esir olarak getirilenler fidye karşılığında serbest bırakılıyordu. Ebu’l As’ın esir düşmesine Hz. Zeynep’in gönlü razı olmadı. O da kendisine ait birtakım eşya ve değerli şeyleri Müslüman olmamasına rağmen, eşinin fidyesi olarak verdi, bunların arasında bir de kolye vardı. Resûlullah (s.a.v) kolyeyi görünce çok duygulandı ve gözleri doldu. Çünkü o kolye Hz. Zeynep’in düğününde Hz. Hatice validemizin kendi elleriyle taktığı, kendi kolyesiydi. İşte bu kolye, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’e, Hz. Hatice validemizi hatırlatıp duygulandırmıştı. Ve sahabelere dönerek:

- Size emretmiyorum, kendi isteğinizle, Hz. Zeynep’in hatırına eşini serbest bıraksanız, bu fidyeyi de geri gönderseniz olur mu? İsterseniz bunu yapmayabilirsiniz, buyurdu.

Sahabeler de:

“Olur yâ Resûlullah! Siz üzülmeysin” diyerek fidyeyi Hz. Zeynep’e gönderip, Ebu’l As’ı da serbest bıraktılar. Ebu’l As buna rağmen Müslüman olmadı. Belirli bir süre geçince Ebu’l As, bir grup arkadaşıyla, Şam’a ticaret için gitti.

Mekke dağlık bir bölge olduğu, ekim ve tarıma müsait olmadığı için, Mekke halkı, yazın Şam’dan kışın Yemen’den gelen ticaret kervanlarıyla ihtiyaç ve geçimini temin ediyordu.

Tabi sahabeler de, Medine’de çoğalınca, müşriklerin ticaret yollarını kesip, maddî yönden Mekke müşriklerini zayıflatmak istiyorlardı. İşte Ebu’l As’da ticaret için gittiği Şam’dan arkadaşlarıyla dönerken, bir grup Müslüman müfreze, onların yollarını kesip, bütün mallarını alarak Medine’ye döndüler. Onları öldürmediler. Ancak, bütün mallarını aldılar. Ebu’l As da mecburen Medine’ye gelmek zorunda kaldı. Müşrik olduğu ve sahabelerin kendisini öldürmelerinden korktuğu için gelip hemen Hz. Zeynep’e sığındı:

- Aman Zeynep insaf hakkı için beni koru! deyince, Hz. Zeynep’te:
- Bu benim himayemde hiç kimse karışmasın, diye ilan etti.

O sırada Resûlullah Efendimiz (s.a.v) namaz kılıyordu. Kızı Zeynep’in sesini işitince, sahabelere sordu:

- Zeynep ne diyor?

Sahabeler durumu anlatınca, Resûlullah Efendimiz (s.a.v):

- Zeynep’in himaye ettiği kişi sağlamdır, kimse karışmasın, dedi.

Ebu’l As, Zeynep (r.a) ’e:

- Aman! Yine senin eline düştüm, babana rica etsen de mallarımızı bize iade etse, diye yalvarınca,

Hız. Zeynep, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’e:

- Babacığım, Ebu’l As benim beyimdir, onun mallarını verirseniz memnun olurum, dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v), sahabeleri yine çağırıp:

- Size emretmiyorum, siz ister verirsiniz, ister vermezsiniz, siz bilirsiniz. Ebu’l As’ın mallarını geri verir misiniz? deyince

Sahabelerde alınan bütün develeri, malları Ebu’l As’a iade ettiler. Ebu’l As bütün mallarını alıp Mekke’ye döndüğünde ilk işi Kâbe’nin olduğu yere gelip herkesi çağırarak oldu:

-Herkes gelsin! Ve kendisine ait olan malı alsın, dedi.

Herkes mallarını alınca:

- Herkes benden malını ve emanetini aldı, hiç kimsenin bir şeyi kaldı mı? diye sordu.

- Hayır, kalmadı, cevabını alınca:

- Sizler şahit olun ki ben Müslüman oldum, deyip kelime-i şahadet getirdi.

Müslüman olduktan hemen sonra Medine’ye döndü. Resûlullah Efendimiz (s.a.v) kendisinden almış olduğu kızı Zeynep’i tekrar ona teslim etti

Muhterem kardeşlerim!

İşte, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) kızı, beyi için bu kadar fedakârlık yapmıştır.

Resûlullah (s.a.v):

“Mü'minin, îmanen en kâmilî, ahlâkı en güzel olanıdır” (*Mesabihus Sünne, 2441*)

“Kıyamet günü bana en yakın olacak insan, ahlâkı en güzel olanıdır” (*Tirmizî, 1943*)

“Ve en iyiniz de, ailesi için en iyi olanıdır” buyurmuştur. (*Mesabihus Sunne, 2441*)

Bayanlar, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in hadîs-i şerifinde belirtildiği gibi, eksiktirler:

“Kadınlar kemik gibidirler, çabuk kırılırlar” (*Buhari, Müslim Muhtar'ul Ehadis, 163*)

Yani sabır ve tahammül yönüyle de zayıftırlar. Neden aile reisi erkektir? Çünkü daha akıllı, tedbirli olduğu için. O yüzden kadın erkeği değil, erkek kadını idare etmelidir.

Bir erkek için din, îman ve sâlih amel dışında, dünya nimetleri içinde, en makbul nimet, sâliha, iyi huylu bir kadına sahip olmaktır. Eğer erkek böyle bir eşe sahip olursa, bunu Allah'ın (c.c) büyük bir nimeti bilmelidir. Aynı zaman da kadın için de en büyük nimet, sâlih, güzel ahlâklı bir beyi olmasıdır.

Muhterem kardeşlerim!

İnsan Allah'ı (c.c) düşünse ve Allah'tan (c.c) korksa, herhalde, kötü bir şey yapamaz. Bir gün Peygamber Efendimiz (s.a.v), yolda giderken bir kişinin kendi kölesine vurduğunu gördü ve o kişiye:

- Dikkat et, dikkat et! Şimdi senin o köleye karşı gücün, kuvvetin var, ancak Allah'ın (c.c) da sana karşı gücü kuvveti var. Senin O'na karşı takatin var, Allah'ın (c.c) da sana takati vardır, buyurunca, o kölesini döven kişi:

- Tövbe ettim yâ Resûlullah! Tövbe ettim ve bu kölemi âzad ettim, demiş.

İnsan kadın olsun, erkek olsun kendi çocuğuna kaba sert bir şekilde değil de, tatlı yumuşak ve kendisini çocuğuna sevdirek terbiye etmesi lazımdır.

Şunu özellikle bayan kardeşlerime söylüyorum. Çocuklarınıza beddua etmeyin. Çocuklara beddua çok büyük bir günahdır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Ben cennetkilerin çoğunu fakirlerden, cehennemdekilerin çoğunu kadınlardan gördüm, deyince,

Hz. Aişe validemiz:

- Yâ Resûlullah! Neden cehennemdekilerin çoğunu biz kadınlardan gördünüz? diye sormuş.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- **Çünkü sizler, çok laf taşır, çok lanet okursunuz. Sabırsız davranıp, hemen isyan edersiniz**, buyurarak, kadınların çok beddua ettiğini vurgulamıştır. (*Müslim:1512, Ahmed, 5091*)

O yüzden lanet okumayın, insan bir şeye lanet okuduğu zaman o lanet okunan kişiye gider, eğer o kişi lanete müstahak ise ona, değil ise, dolaşır, dolaşır, bir yer bulamaz ve laneti okuyan kişiye gelir.

Bir de çocuklarınıza beddua etmeyin.

Allah (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'inde:

“Siz zorlanınca, hemen kendinize, evladınıza, malınıza beddua ediyorsunuz. Hâlbuki Allah sizin duanızı hemen kabul ederse, yine siz pişman olacaksınız, ölüme kadar pişman kalacaksınız” buyurmuştur. (*İsra, 11*)

Bunun için hiçbir kadın ve erkek; ailesine, ehline ve evladına beddua etmesin. Bunun yerine daima dua etsin. Hatta yabancılara da dua edin. Eğer bedduanız sonucu bir musibet gelse; yine siz ağlayıp, sızlayıp ve acı çekeceksiniz.

Kur'ân-ı Kerîm'de:

“İnsanoğlu çok acelecidir, hemen beddua eder” buyrulmuştur. (*İsra, 11*)

Eğer Allah Teâlâ (c.c) bedduamızı hemen kabul etse, yine biz pişman olacağız. Ancak Allah (c.c) “Kerîm” ve “Latif” olduğu için bu bedduaları hemen kabul etmiyor.

Muhterem kardeşlerim!

Çocuklarımıza sahip çıkmalıyız. Onlara yedi yaşına geldiği zaman, dîni, îmanı, Allah'ı (c.c), peygamberi ve İslâm'ı öğretmeliyiz.

Çocuklarımızın ilkokulu, anaokulu evi olsun. Ancak maalesef biz bunun yerine televizyonu açıyoruz, çocuklar da bu yüzden filmlerde, şiddet ve kötülüğe alışıyor.

Bunları bırakıp günde 15 dakikamızı ayırarak, onlara İslâmiyet'i ve güzel ahlâkı öğretmiş olsak; hem evimiz, hem ailemiz hem de toplum mutlu ve huzurlu olacak. Aile mutlu olunca, toplum da ailelerden mürekkep olduğu için, dolayısıyla da, toplum da mutlu olmuş olacak.

Sizlere bunları yapmanızı ve uygulamanızı tavsiye ediyorum.